

עמותת "זוכרות" פועלת במטרה לחשוף את הציבור היהודי לידע על הנכבה המתמשכת, לחשוף את האמת אודות עוולות הנכבה, ככלי מרכזי לתיקון ולקייחת אחריות מתוך אמונה שלקייחת אחריות היא בסיס הכרחי לעתיד של צדק ושוויון.

אנחנו גאות לשותף אתכן ביום הזה, יום הזכות לאמת שחל ב 3/42 מכל שנה, במלים של עמי אשר על החשיבות של העבודה של זוכרות לחשיפת האמת לציבור הישראלי והיהודי וההכרה בעוולות העבר כצעד ראשון וחשוב לקבלת אחריות לעתיד של צדק.

זוכרות פקחה את עיניי

עמי אשר, נובמבר 2020

זה קרה בשנת 2009, ואני כבר אדם מבוגר, אך עודני עיוור. מאז שאני זוכר את עצמי, התעניינתי בהסטוריה, הייתי סקרן, חוצפן, שאלתי שאלות. אבל לא הייתי מוכן לסיור של זוכרות. הוא הכה בי כרעם ביום בהיר. הסיור התנהל בכפרים הפלסטיניים באזור תל אביב-יפו. היה לי מושג כלשהו על קיומם – בכל זאת, נולדתי בת"א. אבל איכשהו, עד שהגעתי לסיור, לא היה לי מושג מי באמת גר שם, מה עלה בגורלם. לא ידעתי שכל כפר, כמו אבו-כביר, כמו סומייל, היה מוקף אדמות שהיו שייכות לתושבי המקום, והשתרעו למרחקים. לא ידעתי שהבית הישן, ה"נטוש" שנותר הוא אחד מני רבים. פתאום הרגשתי שאני גר בשכנות לרוחות רפאים – חשתי רדוף, מרומה, אפילו קצת טיפש. איך ייתכן שהאמת הזו הולכת לצדי כל חיי, ואני מצליח לא לראות אותה?

ברבות השנים הפכתי שותף לדרכה של זוכרות. זה קשר מיוחד בחיי. לצערנו, כיהודים החיים בארץ הזו, כיהודים שנולדו כאן, אנו מוקפים שקר מכל עבר. בעניין הפלסטינים, הנכבה, זכות השיבה, שיקרו לי כולם. הוריי שיקרו לי, מוריי שיקרו לי, בבית הספר ובאוניברסיטה. הספרים שיקרו לי והעיתונים. אפילו הארכיונים עשו מאמץ עילאי לשקר, אם כי להם קשה קצת יותר. בכל זאת, כשכתוב שחור על גבי לבן "את הכפר הזה יש לגרש מחר", על החתום גנרל, מרחב התמרון של השקר יותר מצומצם. ורק זוכרות לא שיקרו לי מעולם. רק זוכרות עשו עמי חסד ואמרו לי את האמת הקשה.

בימים אלה של "פייק ניוז" ופשיזם, ממשיכה החברה הישראלית ביתר שאת לברוח מהתמודדות עם שאלות היסוד. אבל אנחנו חייבות להתמודד, להכיר בפשעי העבר וההווה, ובעיקר לקבל אחריות על עתידנו. והצעד הראשון הוא לומר אמת.

זוכרות תמשיך לחשוף את האמת ולשאת אחריות לעתיד של שיבה.